

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sortes, Qvibvs, Ne Temere Cadant, Temperandis; Vel, Si
Temere Dvcvntvr, Castigandis, Divini Ivdicii Æqvitas
Semper Adest**

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1645

§. 6. S. Augustinus fluctuans, fortuita apertione Epistolarum S. Pauli, & S.
Antonius Euangelij lectione improuisa conuersi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52306](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52306)

somnum superabant, & à nulla naturali necessitate inflectebantur, altam semper & nulli seruituti obnoxiam animi constantiam conseruantes, in fame & siti, in frigore & nuditate, non corporis cura intenti, neq; sustinentes ut aliquam ipsi curam impenderent sed velut in aliena carne degentes, opere commonstrârunt, quid sit cohabitare rebus in hac vita, & quid conuersationem habere in celo. Illa admiratus, & beatâ prædicatâ virorû vitâ, qui opere ostendunt, mortificationem Iesu in corpore se circumferre, optabam etiam quantum eius à me fieri posset, illorum virorum imitator esse.

§. VI.

S. Augustinus fluctuans, fortuita apertione Epistolarum S. Pauli, & S. Antonius Evangelij lectione improuisa, conuersi.

Quod Basilio accidit, etiam Augustino, & quidem luculentius euenit, ab Alipio secedenti, ac lachrymis suis, animique luctæ, solitudinem petenti. Ego, inquit, sub quadam fici arbore, stravi me, nescio quomodo, & dimisi habenas lachrymis, & proruperunt flumina oculorum meorum, acceptabile sacrificium tuum. Et non quidem his verbis, sed in hac

S. Aug.
l. 8. Conf.
fess. cap.
12.

Psal. 6.

que

Psal. 12. quequo? Usquequo, Domine, irasceris in fi-
 Psal. 78. nem? Ne memor fueris iniquitatum nostrarū.
 Sentiebam enim me ab eis teneri, & iactabam
 voces miserabiles. Quamdiu, quamdiu, cras
 & cras? Quare non modo? quare non, hac
 hora, finis turpitudinis meae? Dicebam haec, &
 flebam amarissima contritione cordis mei. Et
 ecce audio vocem de vicina domo cum cantu
 dicentis & crebro repetentis, quasi pueri, an
 puella, nescio: Tolle lege, tolle lege: statimq; mu-
 tato vultu, intentissimus cogitare capi, utrū-
 nam solerent pueri, in aliquo genere ludendi,
 cantare tale aliquid: nec occurrebat omnino,
 audiuisse me vsquam. Repressōq; impetu lachry-
 marum, surrexi nihil aliud interpretans diui-
 nitus mihi iuberi, nisi ut aperirem codicem &
 legerem, quod primum capitulum inuenissem.
 Audieram enim de Antonio, quòd ex Euageli-
 ca lectione cui fortè supervenerat, admonitus
 fuerit, tanquam sibi diceretur, quod legeba-
 tur: Vade, vende omnia quae habes, & da
 pauperibus, & habebis thesaurum in caelis, &
 veni sequere me: & tali oraculo confestim ad te
 esse conuersum. Itaq; concitus redij ad eum lo-
 cum, ubi sedebat Alipius: ibi enim posueram
 codicem Apostoli, cum inde surrexeram. Ar-
 ripui, aperui, & legi in silentio capitulum, quo
 pri-

primùm coniecti sunt oculi mei. Non in comes- Rom. 13.
 sationibus & ebrietatibus, non in cubilibus &
 impudicitys, non in contentione & emulatio-
 ne: sed induite Dominum IESVM Christum,
 & carnis providentiam ne feceritis in concupi-
 scentys. Nec ultra volui legere, nec opus erat.
 Statim quippe cum sine huiusce sententiæ, quasi
 luce securitatis infusa cordi meo, omnes dubi-
 tationis tenebra diffugerunt. Tum, interiecto
 aut digito, aut nescio quo alio signo, codicem
 clausi, & tranquillo iam vultu indicavi Alipio.
 At ille quid in se ageretur, quod ego nesciebam,
 sic indicavit: Petit videre quid legissem. Osten-
 di, & attendit etiam ultra quàm ego legeram,
 & ignorabam quid sequeretur. Rom. 14.
 Sequebatur verò: Infirmum autem in fide assumite. Quod
 ille ad se retulit, mihiq; aperuit. Sed tali ad-
 monitione firmatus est, placitòq; ac proposito
 bono, & congruentissimo suis moribus, quibus
 à me in melius iam olim valde, longèq; dista-
 bat, sine vlla turbulenta cunctatione, coniun-
 ctus est. Inde ad matrem ingredimur, indica-
 mus, gaudet; narramus quemadmodum gestum
 sit, exultat & triumphat, & benedicit tibi, qui
 potens es, ultra quàm petimus aut intelligimus,
 facere, quia tanto amplius sibi à te concessum de
 me videbat, quàm petere solebat miserabilib; ei-
 us, fle-

us, flebilibusq; gemitibus. Conuertisti enim ita me ad te, ut nec uxorem quererem, nec aliquam spem seculi huius, stans, in ea regula fidei, in qua me ante tot annos ei reuelaueras. Et conuertisti luctum eius in gaudium multo uberius, quam voluerat, & multo charius atq; castius, quam de nepotibus carnis mee requirebat. Augustini & Alipij hæc sors fuit, quam multi imitantur; qui, turbato cum sunt animo, & fluctuante, Thomæ de Kempis libellum aperiunt, aiuntque, se semper solatium reperire, & idoneum vulneri suo emplastrum.

§. VII.

S. Ignatius Loyola, itidem inopinata librorum lectione, ad meliora ductus.

Petr. Ribaden. l. 1. c. c. 2. de vita S. Ignatij Loiolæ.

Si non sors, certè sors fuit; incidisse in pios libros Ignatium Patriarcham nostrum. Nam cum in lecto iacere cogèretur, essetq; in profanis libris legendis multum temporis collocare solitus, aliquem eiusmodi librum sibi ad manum dari iussit, ut eius lectione tempus falleret. Negantibus familiaribus; domi eiusmodi esse libros, duos Hispanica lingua scriptos accepit, ne prorsus otiosus esset, quorum alter Christi, Salvatoris nostri, alter Sanctorum vitas continebat. Atq; horum quidem librorum le-
ctione,